

Advent - Quart diumenge

[2 Sa 7,1-5.8b-12.14a.16](#)

[Rm 16,25-27](#)

[Lc 1,26-38](#)

Avui som cridats a **no ofegar la poesia**, la mística. Que no se'ns escapi el Misteri, el Silenci. No tanquem la inefabilitat de Déu a la Facultat de Biologia, d'Història o de Medicina... encerclats en una pietat o una historicitat fonamentalista. Deixem-nos seduir per la bellesa, l'essència, el perfum... la Revelació del que és Totalment Altre. St. Ignasi en els Exercicis ens anima a traspassar el "coneixement extern del Senyor" per arribar a la fondària del "coneixement intern" del Misteri. Avui la nostra petició és molt d'Advent, que com Maria (sempre desbordada per un Déu qui no sempre entén) conservem totes les coses en el cor i les meditem (Lc 2,19.51).

1. Comencen a contemplar místicament els evangelis de la infantesa. Lluc és un pintor exquisit que escriu a la dècada dels 80, encisat per la bellesa de l'Encarnació, que s'esdevingué 80 i tants anys enrere. "Intueix" poèticament, "místicament" el Misteri de Maria Mare de Déu. Ell **veu l'escena amb la claredat de la llum** del dia quan despunta, una llum que fa intuir suaument les coses. Més tard, al cap de 350 anys, el Concili d'Efes (431) "definirà" tota la bellesa de la fe primigènia, amb precisió "dogmàtica".

2. Alguns trets d'aquest relat místic i poètic $\frac{3}{4}$ Maria, en la contemplació de l'evangelista, és una **noia sense cap títol**, senzilla i analfabeta. El quadre que pinta sembla que no dóna a la noia més de 12 ó 14 anys, edat habitual del casament. Maria no és per suposat la madona que reproduïxen les pintures del Renaixement, si de cas és la noia del poble, no representa les princeses, sinó més aviat la humanitat que està deixada de banda, les dones que desfilen silenciosament per l'assistència pública... "cremades" perquè mil vegades se'ls ha promès i defraudat. D'entrada, l'anunci del naixement de Jesús serà en un lloc del tot secundari, a 140 Km de la capital i del Temple, al Nord, a Natzaret una aldea ben minsada. Déu entrarà al món no pel Temple, sinó en un racó perdut de la "Galilea dels gentils". $\frac{3}{4}$ El relat de l'anunciació palesa que **Déu necessita de la creatura per fer-se Emmanuel** (Déu-amb-nosaltres). Déu vol caminar la vida dels homes començant des del si d'una mare. Ens és permès imaginar, amb ingenuïtat devota, a la Trinitat mirant expectant des del cel la casa de Maria, a veure si la noia dóna el seu permís a Déu. Car la negativa de Maria faria impossible l'Encarnació...! Un Déu lligat al "sí" d'una noieta...! Aquesta és una part inefable del Misteri de l'Encarnació. I aquesta és la part inefable de tota crida i vocació que Déu ens pugui fer. $\frac{3}{4}$ El missatge de l'Àngel està carregat d'**afirmacions cristològiques molt elaborades**. Jesús rep els títol de Gran, Fill de l'Altíssim i Fill de Déu, nou David que regnarà per sempre. Els títols messiànics que la comunitat donava al Senyor Ressuscitat, Lluc confessa que els tenia ja des de la seva concepció. $\frac{3}{4}$ Jesús serà del tot home, fill de mare humana. Però la fe de Lluc, també vol afirmar que "el fill que naixerà serà Fill de Déu". **Jesús serà del tot de Déu i serà del tot dels homes**. Això que ara Lc diu d'una manera narrativa i poètica, amb una fe profundament intuïtiva, portarà molts maldecaps a les esglésies dels cinc primers segles, que discutiran i s'anatematitzaran (sovint amb una duresa ben poc cristiana) a la definició dogmàtica del quart Concili Ecumènic a Calcedònia.

3. Està "advenint" el nostre Nadal. I nosaltres estem acabant de fer el nostre pessebre interior. L'evangelí d'avui ens encoratja a posar-hi una sèrie de figuretes, de música i de llums. a) Que no hi falti **la poesia i la mística**, ofegats enmig de tan positivisme de mirada curta, deixem-nos desbordar per la llum nova de l'albada, d'un "paradigma" del tot nou. b) En el pessebre de Lluc hi ha **les raconades de la història**, no les matrones del Portals de Betlem renaixentistes. Hi són en el pessebre del meu cor? c) ¿I si resulta que també Déu a mi em fa una crida i està **esperant el meu "sí"** per encarnar-se novament enmig dels meus mons? d) La figureta central del pessebre és un Infantó tan petit, secundari, tan poc important, que jau en una Cova. Només quan hom el veu així pot escoltar l'Àngel que du que és "el Gran, el Fill de l'Altíssim el Fill de Déu". **Potser jo cerco Déu a tot arreu menys on és?** e) Jesús, **tot de Déu i tot dels homes**. I nosaltres els pastorets del pessebre demanem ser amb Jesús del tot de Déu i del tots dels nostres germans.

ETIQUETES

POESIA SENZILLESA MISTERI MÍSTICA ENCARNACIÓ